

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE
ZAGREB
Frankopanska 16

PRIJEMNI ŠTAMPILJ
REPUBLIKA HRVATSKA

376 HAKOM

Prilježeno: 19.05.2021., 08:10 h		
Klasifikacijska oznaka:	Ustrojstvena jedinica:	
034-07/20-01/60	376-08/HP	
Uredžbeni broj:	Prilozi:	Vrijednost:
437-21-03	1	

broj: UsII-360/20-9

d2694354

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda dr. sc. Sanje Otočan, predsjednice vijeća, Sanje Štefan i Ante Galića, članova vijeća te više sudske savjetnice Lane Štok, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja d.d., kojeg zastupa opunomoćenik odvjetnik u protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Umaga – Città di Umago, Umag – Umago, Ulica G. Garibaldi 6, kojeg zastupa opunomoćenik odvjetnik u Zagrebu, na sjednici vijeća održanoj 28. siječnja 2021.

p r e s u d i o j e

- I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje dopunskog rješenja tuženika, klasa: UP/I-344-03/17-11/54, urbroj: 376-05-3-20-25 od 7. rujna 2020.
- II. Odbija se tužiteljev zahtjev za naknadu troškova upravnog spora.
- III. Nalaže se tužitelju da zainteresiranoj osobi, Gradu Umagu – Città di Umago, nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 3.125,00 (tri tisuće sto dvadeset i pet) kn u roku od 30 dana od dana dostave ove presude.
- IV. Ova presuda će se objaviti u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Točkom I. izreke osporavanog dopunskog rješenja tuženika utvrđeno je da je tužitelj (HT) infrastrukturni operator i ima pravo puta na nerazvrstanim cestama u vlasništvu Grada Umaga navedenima u potvrdi Istarske županije, Grada Umaga, Upravnog odjela za upravljanje imovinom, izgradnju i održavanje, klasa: 344-01/14-01/01, urbroj: 2105-05-05/11-20-27 od 5. lipnja 2020., na kojim nekretninama ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (u daljnjem tekstu: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta, br. 2017-16-0331-002-001, a koristi ih za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanja svoje EKI.

Točkom II. izreke rješenja utvrđuje se da je infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama u vlasništvu Grada Umaga navedenima u potvrdi Istarske županije, Grada Umaga, Upravnog odjela za upravljanje imovinom, izgradnju i održavanje, klasa: 344-01/14-01/01, urbroj: 2105-05-05/11-20-28 od 5. lipnja 2020., koje su u vlasništvu Grada Umaga i na kojima HT ima izgrađenu EKI prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za

pravo puta, a koristi ih za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanja svoje EKI.

Točkom III. izreke rješenja utvrđeno je da je HT infrastrukturalni operator i ima pravo puta na nekretninama na području Grada Umaga – pomorskom dobru u općoj uporabi, navedenima u potvrdi Istarske županije, Grada Umaga, Upravnog odjela za upravljanje imovinom, izgradnju i održavanje, klasa: 344-01/14-01/01, urbroj: 2105-05-05/11-20-29 od 5. lipnja 2020., koje su u vlasništvu Grada Umaga i na kojima HT ima izgrađenu prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta, a koristi ih za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanja svoje EKI.

Točkom IV. izreke rješenja utvrđeno je da količinu i vrstu EKI iz tog rješenja čine trase kabelaške kanalizacije elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova navedene u Elaboratu za pravo puta.

Točkom V. izreke rješenja utvrđena je godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnina iz tog rješenja (osim kč.br. 4624/13 k.o. Umag) prema površini zemljišta na kojem se nalazi EKI sukladno podacima iz Elaborata o pravu puta i vrsti zemljišta navedenoj u evidenciji Zemljišno-knjižnog odjela Buje, Općinskog suda u Pazinu, dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, uz primjenu iznosa naknada i načina obračuna određenima Pravilnikom o potvrdi i naknadi o pravu puta („Narodne novine“, 152/11., 151/14. i 95/17.).

Točkom VI. izreke rješenja utvrđeno je da Grad Umag ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta za nekretnine iz toga rješenja od 27. siječnja 2017.

Točkom VII. izreke rješenja obvezuje se tužitelj u roku od osam dana od primitka toga rješenja obračunati godišnju naknadu za pravo puta na temelju parametara iz toga rješenja te obračun sa svim podacima dostaviti tuženiku i Gradu Umagu.

Točkom VIII. izreke rješenja obvezuje se tužitelj u roku od deset dana od primitka rješenja platiti Gradu Umagu naknadu za pravo puta iz tog rješenja za prvu, drugu, treću i četvrtu godinu, a svaku sljedeću godišnju naknadu platiti u roku od osam dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena.

Točkom IX. izreke rješenja naloženo je Gradu Umagu omogućiti tužitelju ostvarivanje prava puta na nekretninama iz toga rješenja.

Protiv rješenja tuženika tužitelj podnosi tužbu iz svih, zakonom propisanih razloga. U tužbi u bitnom navodi da u konkretnom slučaju tuženik nije imao osnove za donošenje dopunskog rješenja jer je riječ o novom postupku pred tuženikom, pokrenutom novim zahtjevom Grada Umaga od 7. srpnja 2020., slijedom čega tuženik može utvrditi obvezu tužitelja na plaćanje naknade za pravo puta isključivo od dana podnošenja novog zahtjeva. Naglašava da je po zahtjevu Grada Umaga od 27. siječnja 2017. tuženik donio rješenje, klasa: UP/I-344-03/17-11/54, urbroj: 376-10-19-12 od 17. siječnja 2019. kojim je utvrdio da je tužitelj infrastrukturalni operator i ima pravo puta na određenim nekretninama u vlasništvu Grada Umaga odnosno nekretninama – pomorskom dobru u općoj uporabi, navedenima u Elaboratu o pravu puta. Tim je rješenjem utvrđeno da Grad Umag ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta. Iz navedenoga tužitelj zaključuje da je donošenjem rješenja tuženika od 17. siječnja 2019. riješeno o pravima i obvezama tužitelja i Grada Umaga, kao stranaka u postupku pokrenutom zahtjevom Grada Umaga od 27. siječnja 2017. Da bi upravno tijelo imalo osnove donijeti dopunsko rješenje u istom upravnom postupku, nužno je, prema tvrdnji tužitelja, da ranijim rješenjem nije riješilo sva pitanja koja su predmet postupka. Smatra da je tuženik u konkretnom slučaju riješio pitanja koja nisu bila predmet upravnog postupka u kojemu je doneseno rješenje od 17. siječnja 2019. Ističe da je prema članku 5. stavku 2. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta (u daljnjem tekstu: Pravilnik) podnositelj zahtjeva

dužan prije okončanja postupka dostaviti dokaz o vlasništvu odnosno dokaz da je upravitelj općeg dobra za koje traži naknadu. Navodi da je u konkretnom slučaju osporavanim rješenjem tuženika odlučeno o pravima i obvezama tužitelja i Grada Umaga tek nakon podnošenja novog zahtjeva, nakon što je Grad Umag dostavio dokaze o vlasništvu nekretnina. Zaključuje da dokaz o vlasničkopravnom statusu predmetnih nekretnina Grad Umag nije dostavio u tijeku upravnog postupka koji je okončan rješenjem od 17. siječnja 2019., slijedom čega te nekretnine ne mogu biti predmetom dopunskog rješenja, već se u odnosu na njih mora voditi zaseban upravni postupak. Mišljenja je da je osporavanim dopunskim rješenjem tuženik postupio protivno članku 40. stavku 2. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, 47/09.; u daljnjem tekstu: ZUP) kojim je propisano da se postupak koji se pokreće na zahtjev stranke smatra pokrenutim u trenutku predaje urednog zahtjeva stranke javnopravnom tijelu. Ističe da tuženik nije dao nijedan valjani razlog zbog čega zahtjev Grada Umaga od 7. srpnja 2020. smatra zahtjevom za donošenje dopunskog rješenja, a ne novim zahtjevom. Tužitelj nadalje smatra da je donošenjem osporavanog rješenja suprotno ZUP-u i Pravilniku, tuženik Gradu Umagu neosnovano priznao pravo na naknadu za pravo puta za razdoblje u kojemu ne postoji tužiteljeva obveza plaćanja naknade. Poziva se na članak 5. stavak 4. Pravilnika koji propisuje da tuženik utvrđuje godišnju naknadu za pravo puta za razdoblje od zaprimanja zahtjeva podnositelja. Da je tuženik u konkretnom slučaju postupio u skladu s mjerodavnim propisima, kao dan početka naplate naknade za pravo puta utvrdio bi dan podnošenja zahtjeva, 7. srpnja 2020., a ne 27. siječnja 2017. tj. dan podnošenja zahtjeva o kojemu je odlučeno rješenjem od 17. siječnja 2019. Tužitelj zaključno ističe da se naknada za pravo puta plaća isključivo vlasniku odnosno upravitelju nekretnine koji može dokazati svoje pravo vlasništva odnosno upravljanja. Smatra da je u slučaju nekretnina za koje se vlasničkopravni status u postupku pred tuženikom dokazuje potvrdama ili odlukama nadležnih tijela nakon provedenog „prvobitnog upravnog postupka“ i donošenja „prvobitnog rješenja tuženika“, datumom od kojega je moguće dokazati izvanaknjižno vlasništvo valja smatrati datum izdavanja takve potvrde odnosno odluke. U razdobljima koja prethode potvrdi ili odluci podnositelj zahtjeva nije imao dokaz o vlasništvu. Predlaže usvajanje tužbenog zahtjeva i poništavanje osporavanog dopunskog rješenja tuženika. Traži naknadu troškova upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn.

U odgovoru na tužbu tuženik u bitnom ističe da je praksa donošenja dopunskih rješenja u slučajevima kao što je konkretni potvrđena kao zakonita nizom presuda ovoga Suda. Među ostalim, poziva se na presude UsII-188/19, UsII-387/19 i UsII-302/19 kojima su odbijeni tužbeni zahtjevi za poništenje dopunskih rješenja tuženika. Ističe da je razlog donošenja dopunskog rješenja u konkretnom slučaju činjenica što rješenjem od 17. siječnja 2019. nisu riješena sva pitanja u vezi s predmetnom upravnom stvari. Navedenim rješenjem nije odbijen zahtjev u odnosu na dio nekretnina obuhvaćenih zahtjevom niti je obustavljen upravni postupak. Rješenjem od 17. siječnja 2019. utvrđen je infrastrukturni operator i određena naknada za pravo puta u odnosu na nekretnine za koje je na temelju dostavljenih dokaza utvrđeno da su u vlasništvu Grada Umaga. O ostalim nekretninama obuhvaćenim Elaboratom o pravu puta, na kojima se cijelo vrijeme nalazi EKI tužitelja, a za koje Grad Umag nije dostavio dokaz o vlasništvu, nije riješeno rješenjem od 17. siječnja 2019. Grad Umag je 7. srpnja 2020. dostavio dokaze o izvanaknjižnom vlasništvu nekretnina koje se odnose na istu upravnu stvar i koje su obuhvaćene prvim zahtjevom (od 27. siječnja 2017.) kao i Elaboratom o pravu puta, br. 2017-16-0331-002-001, koje dokaze je tuženik prihvatio i, pozivajući se na članak 100. stavak 2. ZUP-a, donio osporavano dopunsko rješenje. Polazeći od činjenice da se zahtjev od 7. srpnja 2020. ne odnosi na nekretnine koje nisu bile obuhvaćene zahtjevom od 27. siječnja 2017., zatim činjenice da se zahtjev od 7. srpnja 2020.

odnosi na ranije izgrađenu EKI (koja je obuhvaćena Elaboratom o pravu puta) kao i činjenice da rješenjem od 17. siječnja 2019. nije odbijen zahtjev u odnosu na dio nekretnina o kojima je riječ u ovom upravnom sporu, tuženik smatra neosnovanom tužiteljevu tvrdnju da je Grad Umag 7. srpnja 2020. podnio novi zahtjev. Mišljenja je da bi prihvaćanje tužbenog zahtjeva imalo za posljedicu to da tuženik ne bi nikada mogao donositi djelomična, privremena i dopunska rješenja a što bi, prema njegovu mišljenju, značilo nedopušteno zadiranje u ovlasti tuženika, kao pravne osobe s javnim ovlastima. Pored navedenog, tuženik ističe da je iz izjave tužitelja od 10. veljače 2017. i izvoda iz poslovnih knjiga od 8. veljače 2017. razvidno da je riječ o EKI koja nije novo izgrađena, već o EKI koja je obuhvaćena zahtjevom Grada Umaga od 27. siječnja 2017., a o kojoj nije odlučeno prvotnim rješenjem. Pogrešnim smatra tužiteljevo tumačenje članka 5. stavka 2. Pravilnika, pozivajući se na pravno shvaćanje izraženo u presudi ovoga Suda, poslovni broj: UsII-284/18-6 od 24. listopada 2018. Naglašava i to da su sve odlučne činjenice utvrđene u ranijem postupku (da je tužitelj infrastrukturni operator na nekretninama u vlasništvu Grada Umaga; na kojim nekretninama se nalazi EKI tužitelja; visina naknade za pravo puta i datum početka plaćanja naknade) pa u povodu naknadno dostavljenih dokaza o vlasništvu nije bilo svrsishodno voditi novi postupak i iznova utvrđivati iste činjenice, osobito stoga što je nesporno da tužiteljeva EKI (uključujući i onu koja je obuhvaćena dopunskim rješenjem) „cijelo vrijeme stoji na nekretninama Grada“. Tuženik smatra neosnovanim i tužiteljev navod da je kao datum početka tužiteljeve obveze plaćanja naknade za pravo puta trebalo uzeti datum izdavanja potvrde odnosno odluke nadležnog tijela kojima se dokazuje vlasničkopravni status nekretnina, pozivajući se na praksu ovoga Suda prema kojoj je vlasništvo na nekretninama kao što su nerazvrstane ceste stečeno na temelju zakona, a ne na temelju potvrda koje su deklaratornog karaktera. Stoga datum na potvrdi nije od utjecaja na utvrđivanje datuma od kojega teče obveza plaćanja naknade za pravo puta. Predlaže odbijanje tužbenog zahtjeva.

U opširnom odgovoru na tužbu zainteresirana osoba u bitnom ističe da rješenjem od 17. siječnja 2019. nisu riješena sva pitanja koja su bila predmet upravnog postupka pokrenutog zahtjevom Grada Umaga od 27. siječnja 2017. budući da tužitelj nije utvrđen infrastrukturnim operatorom za sve vrste (ukupnu količinu) EKI koju je izgradio na nekretninama u vlasništvu Grada Umaga niti je utvrđeno njegovo pravo puta u odnosu na sve nekretnine kao ni pravo na naknadu za pravo puta. Stoga je bilo nužno osporavanjem rješenjem riješiti o onome što nije bilo obuhvaćeno rješenjem od 17. siječnja 2019. Napominje da je tužitelj na nekretninama u vlasništvu Grada Umaga izgradio i koristio EKI prije no što je konkretni upravni postupak pokrenut tj. prije 27. siječnja 2017. Poziva se i na sadržaj Elaborata za pravo puta, br. 2017-16-0331-002-001 te na izjavu tužitelja, br. 322/2017 koja dokazuje da tužitelj koristi EKI na području Grada Umaga prema popisu z.k. čestica iz Elaborata za pravo puta preko tri godine bez sudskog spora s upraviteljem općeg dobra odnosno s vlasnikom nekretnina. Time je, smatra zainteresirana osoba, dokazano da je predmetna EKI izgrađena prije 27. siječnja 2017. tj. prije pokretanja postupka odnosno datuma od kojega je tužitelju određeno plaćanje naknade za pravo puta. S obzirom na navedeno, a imajući na umu članak 28. stavak 1. podstavak 2. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“, 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17.; u daljnjem tekstu: ZEK), zainteresirana osoba zaključuje da je tužitelj stekao pravo puta prije podnošenja zahtjeva od 27. siječnja 2017., slijedom čega je obvezan plaćati naknadu za to pravo. Predlaže odbijanje tužbenog zahtjeva i traži naknadu troškova spora u iznosu od 3.125,00 kn.

Sukladno članku 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske i 29/17.; u daljnjem tekstu: ZUS) odgovori na tužbu dostavljeni su tužitelju.

U očitovanju o tuženikovu odgovoru na tužbu tužitelj u bitnom navodi da praksa na koju se tuženik poziva nije relevantna u konkretnoj pravnoj stvari jer je riječ o presudama donesenima u činjenično i pravno različitim pravnim stvarima. Smatra da tuženik nije ovlašten neograničeno dugo voditi postupak i konstantno donositi dopunska rješenja sve dok Grad ne dostavi dokaze o vlasništvu svih nekretnina. Navodi da u postupku okončanom rješenjem od 17. siječnja 2019. Grad Umag nije tvrdio da je vlasnik nekretnina koje su obuhvaćene osporavanim dopunskim rješenjem niti je predlagao dokaze kojima bi se ta činjenica mogla utvrditi zbog čega te nekretnine ne mogu biti predmet prvobitnog zahtjeva. Stoga je zahtjev Grada Umaga od 7. srpnja 2020. trebalo shvatiti kao novi zahtjev. Poziva se na presudu ovoga Suda, poslovni broj: Usž-3773/17-2 od 11. srpnja 2018. koja se referira na donošenje dopunskog rješenja. Traži naknadu troška sastava toga podneska u iznosu od 3.125,00 kn.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Iz spisa predmeta proizlazi da je Grad Umag 27. siječnja 2017. podnio zahtjev tuženiku na temelju članka 28. stavka 6. ZEK-a radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora za EKI koja je izgrađena na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ZEK-a te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture i visine naknade za pravo puta. Zahtjev se odnosio na utvrđivanje infrastrukturnog operatora za EKI izgrađenu na nekretninama koje su u vlasništvu zainteresirane osobe odnosno na nekretninama – pomorskom dobru kojim upravlja zainteresirana osoba, zatim za utvrđivanje prava puta na tim nekretninama kao i određivanje naknade za pravo puta. U postupku je od tužitelja zatraženo očitovanje o tome smatra li se infrastrukturnim operatorom koji ima pravo puta za izgrađenu EKI na administrativnom području Grada Umaga te da dostavi (između ostalog) geodetski elaborat na katastarskim podlogama za cjelokupnu EKI na cijelom administrativnom području Grada Umaga. Tužitelj je tuženiku dostavio Elaborat za pravo puta, br. 2017-16-0331-002-001 kao i drugu dokumentaciju iz koje je razvidan prostorni položaj EKI na području Grada Umaga.

Djelomičnim rješenjem tuženika, klasa: UP/I-344-03/17-11/54, urbroj: 376-10-17-7 od 23. listopada 2017. utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama za koje je na temelju podataka iz zemljišnih knjiga utvrđeno pravo vlasništva Grada Umaga. U odnosu na nekretnine koje su obuhvaćene Elaboratom o pravu puta, ali pravo vlasništva Grada Umaga ne proizlazi iz zemljišnih knjiga, u djelomičnom je rješenju navedeno da će se, radi utvrđivanja izvanknjižnog vlasništva Grada Umaga na tim nekretninama naknadno provesti ispitni postupak i ocijeniti dokazi koje će zainteresirana osoba (podnositelj zahtjeva) dostaviti tuženiku. Nakon provedenog postupka u tom smislu, tuženik je donio rješenje, klasa: UP/I-344-03/17-11/54, urbroj: 376-10-19-12 od 17. siječnja 2019. kojim je utvrđeno da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na određenim nekretninama na području Grada Umaga, navedenima u Elaboratu o pravu puta, br. 2017-16-0331-002-001 za koje je utvrđeno da je Grad Umag izvanknjižni vlasnik odnosno upravitelj pomorskog dobra na području Grada Umaga te je utvrđeno da Grad Umag ima pravo na naknadu za pravo puta, počevši od 27. siječnja 2017.

Osporavano dopunsko rješenje tuženika doneseno je u povodu zahtjeva zainteresirane osobe od 7. srpnja 2020. za donošenje dopunskog rješenja kojim bi se utvrdio infrastrukturni operator za EKI izgrađenu na nekretninama u vlasništvu Grada Umaga i visina naknade za pravo puta na nerazvrstanim cestama i pomorskom dobru koje nekretnine nisu obuhvaćene dvama ranijim rješenjima. Uz podnesak od 7. srpnja 2020. zainteresirana osoba je dostavila i

potvrde i odluke nadležnih tijela kojima dokazuje pravo vlasništva na nekretninama odnosno činjenicu da je upravitelj pomorskog dobra, obuhvaćenih zahtjevom od 27. siječnja 2017., u odnosu na koje nije donesena odluka (rješenje). Dopunsko rješenje doneseno je pozivom na članak 12. stavak 1. točku 11., članak 28. stavak 6. i članak 29. stavak 1. ZEK-a te članak 100. stavak 2. ZUP-a.

Među strankama je sporno je li zahtjev zainteresirane osobe od 7. srpnja 2020. novi zahtjev (neovisan o zahtjevu od 27. siječnja 2017.) o kojemu je trebalo odlučiti rješenjem kojim se odlučuje o (novoj) upravnoj stvari ili je riječ o zahtjevu za donošenje dopunskog rješenja o kojemu je bilo dopušteno odlučiti dopunskim rješenjem kao što je učinio tuženik.

Člankom 100. stavkom 1. ZUP-a propisano je kad se u upravnoj stvari rješava o više pitanja, a samo se o nekima od njih može riješiti na temelju utvrđenoga činjeničnog stanja, može se donijeti rješenje samo o tim pitanjima (djelomično rješenje). Stavkom 2. članka 100. ZUP-a propisano je ako javnopravno tijelo rješenjem nije riješilo sva pitanja koja su predmet postupka, može se, na prijedlog stranke ili po službenoj dužnosti, donijeti rješenje o pitanjima koja nisu riješena (dopunsko rješenje). O odbijanju prijedloga stranke donosi se rješenje.

Ocjenjujući osnovanost tužbenog zahtjeva Sud polazi od činjenice da se zahtjev zainteresirane osobe od 27. siječnja 2017. odnosio na sve nekretnine na kojima je izgrađena EKI tužitelja na području Grada Umaga te da su te nekretnine specificirane Elaboratom o pravu puta koji je tužitelj dostavio u tijeku postupka. Budući da dokazima koji su dostavljeni tuženiku nije bilo dokazano pravo vlasništva zainteresirane osobe na svim nekretninama koje su obuhvaćene Elaboratom o pravu puta odnosno na nekretninama na kojima je tužitelj izgradio EKI, tuženik je donio djelomično rješenje u odnosu na nekretnine za koje je u vrijeme njegova donošenja dokazano vlasništvo zainteresirane osobe. Nakon što je zainteresirana osoba dostavila dokaze o svom vlasništvu na ostalim nekretninama odnosno dokaze da je upravitelj pomorskog dobra, a koje nekretnine su obuhvaćene, kako zahtjevom od 27. siječnja 2017., tako i Elaboratom o pravu puta koji je tužitelj dostavio u postupku, tužitelj je donio dva rješenja (rješenje od 17. siječnja 2019. i ovdje osporavano dopunsko rješenje od 7. rujna 2020.) kojima je odlučio o preostalim nekretninama u odnosu na koje je zahtjev od 27. siječnja 2017. ostao neriješen. Slijedom navedenog, Sud ne prihvaća tužiteljevu tvrdnju da je podnesak zainteresirane osobe od 7. srpnja 2020. novi zahtjev o kojemu nije bilo dopušteno odlučiti dopunskim rješenjem. Bitno je naglasiti da je opseg odnosno sadržaj zahtjeva od 27. siječnja 2017. određen samim tim zahtjevom, ali i podacima o nekretninama u vezi s kojima je podnesen prvi (i jedini) zahtjev, utvrđenima na temelju dokumentacije koju je tuženiku dostavio tužitelj.

Slijedom navedenog, Sud ocjenjuje da su u konkretnom slučaju bile ispunjene procesne pretpostavke za donošenje dopunskog rješenja, zbog čega osporavano dopunsko rješenje tuženika nije moguće ocijeniti nezakonitim.

Nadalje valja istaknuti da se osporavano dopunsko rješenje odnosi na nekretnine (nerazvrstane ceste) na kojima je zainteresirana osoba stekla pravo vlasništva *ex lege*. Potvrde nadležnih tijela kojima se potvrđuje stečeno pravo vlasništva na tim nekretninama ne konstituiraju, već samo deklariraju pravo vlasništva zainteresirane osobe, stečeno po samom zakonu u trenutku ispunjenja zakonom propisanih pretpostavki. Stoga nije osnovana tužiteljeva tvrdnja da bi datum izdavanja takve potvrde bio odlučan u konkretnoj upravnoj stvari.

U odnosu na tužiteljevo pozivanje na članak 40. stavak 2. ZUP-a prema kojemu se postupak koji se pokreće na zahtjev stranke smatra pokrenutim u trenutku predaje urednog zahtjeva stranke javnopravnome tijelu, valja ponoviti stajalište ovoga Suda izraženo u presudi, poslovni broj: UsII-284/18-6 od 24. listopada 2018. da se urednost zahtjeva

procjenjuje u odnosu na propise mjerodavne u konkretnom slučaju, što nužno ne znači da uz zahtjev moraju biti priloženi svi dokazi potrebni za rješavanje upravne stvari, već je daljnje dokaze moguće pribaviti i u tijeku upravnog postupka.

S obzirom na navedeno, ni tužitelji ni ostali tužbeni navodi ne dovode u sumnju zakonitost osporavanog rješenja tuženika. Pozivanje tužitelja na raniju praksu ovoga Suda nije od utjecaja na odlučivanje u ovom predmetu jer je riječ o činjenično i pravno različitim predmetima.

Slijedom iznesenog, tužbeni zahtjev ocijenjen je neosnovanim pa je na temelju članka 57. stavka 1. ZUS-a, odlučeno kao u točki I. izreke.

S obzirom na to da tužitelj nije uspio u ovom upravnom sporu, ne pripada mu pravo na naknadu troškova upravnog spora sukladno članku 79. stavku 4. ZUS-a. Stoga je odlučeno kao u točki II. izreke.

Zainteresiranoj osobi priznat je (točkom III. izreke) zatraženi trošak sastava odgovora na tužbu po opunomoćeniku, uvećan za PDV u ukupnom iznosu od 3.125,00 kn, na temelju Tbr. 23.1., Tbr. 42. i Tbr. 50. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, 142/12., 103/14., 114/14. i 107/15.).

Točka IV. izreke utemeljena je na članku 14. stavku 8. ZEK-a.

U Zagrebu 28. siječnja 2021.

Predsjednica vijeća
dr. sc. Sanja Otočan, v.r.

Za točnost otpavka - ovlaštení službenik

Tanja Nemčić

